

τέρα είναι ή περίπτωσις εκείνη καθ' ήν οί αναβάντες εις Ιεροσόλυμα Ἕλληνες ἵνα προσκυνήσωσι, θελήσαντες ἵνα ἴδωσι τὸν Ἰησοῦν ἀπετάθησαν πρὸς τὸν Φίλιππον, οὗτος δὲ ἀνεκοίνωσε τὴν ἐπιθυμίαν τούτων, τῶν Ἑλλήνων, πρὸς τὸν Ἀνδρέαν, ὅστις μετὰ τοῦ Φιλίππου μετεβίβασεν αὐτὴν πρὸς τὸν Κύριον. (Ἰωάν. 12,22).

Αὗται εἶναι αἱ μαρτυρίαι τῆς Ἁγίας Γραφῆς περὶ τοῦ «Πρωτοκλήτου» Ἀποστόλου Ἀνδρέα. Ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῶν ἐκτὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἄξια ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι αἱ ὑπὸ τύπον Ἐγκυκλίου τῶν Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων τῆς Ἀχαΐας διασωθεῖσαι «Πράξεις Ἀνδρέου» καθ' ἃς ἔ-

δρασαν οὗτος ἀποστολικῶς καὶ ἐν Ἑλλάδι μαρτυρικὸν ὑποστὰς θάνατον ἐν Πάτραις. Αἱ «Πράξεις» αὗται διακρίνονται τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν μεμαρτυρημένην ἀξιοπιστίαν τῆς ἐν αὐταῖς παραδόσεως. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἡ ἐν γένει ἐπιστημονικὴ ἀνάκρισις τῶν περὶ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα παραδόσεων, ἀπαιτεῖ ἰδίαν πραγματείαν, ἐξερχομένην τοῦ παρόντος λαμπροῦ θερησκευτικοῦ φύλλου, ὅπερ ζωηρότατα μὲν ὑπομιμνήσκει τὸ μέγα ὄνομα τοῦ «πρωτοκλήτου» Ἀποστόλου Ἀνδρέα, μεγάλην δὲ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ὠφέλειαν παρέχει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν.

† ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ--ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

Ἐπίσης ἡ ὑποβολή ἄλλοτε μὲν γίνεται ἀμέσως ἄλλοτε δὲ ἐμμέσως, ἄλλοτε ἐν ἐγρηγόρσει καὶ ἄλλοτε καθ' ὑπνον, ἀναλόγως δὲ τοῦ βαθμοῦ, τῆς ἡλικίας, μόρφωσης, φύλλου, ἐπιδεκτικότητος. Ἡ καθ' ὑπνον ὑποβολή λέγεται ὑπνωτισμὸς τοῦ ὁποῖου γίνεται συχνὴ χρῆσις ἐν τῇ Πνευματικῇ. Διὰ τὴν ἐπιτύχη δὲ ὑπνωτισμῶς ὅστις συνήθως γίνεται ἀπὸ τὸ **Μέντιουμ**, τὸ ὁποῖον ὑπνωτίζει καὶ ὑπνωτίζεται ἐν ταύτῃ, πρέπει νὰ συνεργήσῃ καὶ ὁ ὑπνωτιζόμενος, καὶ ὁ ὑπνωτίζων καὶ τὸ περιβάλλον. Ὁ ὑπνωτιζόμενος διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ἄλλου χάνει τὴν βούλησίν του καὶ ἀποκτᾷ τὴν βούλησιν τοῦ ὑπνωτίζοντος, δηλαδὴ γίνεται νευρόσπαστον ἄδουλον. Διὰ νανουριστικῶν μέσων ἀποσπᾶται ἡ προσοχή τοῦ πρὸς ὑπνωτισμὸν καὶ προσκολληταὶ εἰς ἐν καὶ τέλος ὡς τὸ παιδίον ἀποκοιμάται... Ἀνάκαθεν ὑπῆρξαν διάφοροι τρόποι πρὸς ὑπνωτισμὸν. Εἰς Ἁγίον Ὅρος πάλαι ἦσαν οἱ ὀμφαλοσκοποὶ ἦτοι ἠτένιζον τὸν ὀμφαλὸν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Οἱ φακίραι ἀτενίζουσι ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ρινός των. Ἄλλοι ἀτενίζουσι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς **ὀφθαλμοσκοποὶ**, ἄλλοι διὰ ψαύσεων τῶν χειρῶν **Μεσμερισταί**. Ἡ ἀψύπνισις εἶναι εὐκόλος, ἀλλὰ δεόν νὰ γίνηται βραδεῖα καὶ βαθμηδὸν μὴ πάθη τίποτε ἀν ἀποτόμως... Κατόπιν οὐδὲν ἐνθυμούνται ἐξ ὅσων ἐίπων ἢ ἔκαμον κατὰ τὸν ὑπνωτισμὸν, ἀλλ' εἰς ἄλλον ὑπνωτισμὸν ἐνθυμούνται τὰ τοῦ προηγούμενου ὑπνωτισμοῦ. Εὐκόλως δύναται ἐν ὑπνωτισμῷ νὰ φρονέσῃ, νὰ κλέψῃ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἀγιώτατον πρόσωπον καὶ πιστεύει ὅτι εἶναι παιδίον ἂν τοῦ τὸ εἶπουν καὶ παίζει ὡς παιδίον ἢ ὅτι εἶναι ἄλλο πρόσωπον ἢ ζῶον, καὶ γαυγίζει ἢ χρεματίζει... ἀναλόγως κ.λ.π., Ἀλλὰ βλάπτει τὴν υγιείαν τοῦ ὑπνωτιζομένου ὁ ὑπνωτισμὸς, ἐξασθενίζει καὶ ὀδηγεῖ καὶ πρὸς τὸ ἔγκλημα, δι' ὃ ἐπιστήμως ἀπαγορεύεται. Μία ἀποψις θαλέως ὑπνωτισμοῦ εἶναι καὶ ἡ γνωστὴ **ὑπνοθασία**, δηλ. νὰ περιπατῇ καὶ ἐργάζεταιται εἰς κοιμώμενος καὶ ἐν τούτοις νὰ βλέπῃ. Πολλάκις ὑπο-

βάλλονται καὶ πράξεις αἵτινες δεόν νὰ γίνουσι ἀπὸ τὸν ὑπνωτιζόμενον μετὰ τὸν ὑπνωτισμὸν δηλ. ἐν ἐγρηγόρσει καὶ οὕτω ἔχομεν τὰ μεθυπνωτιστικὰ φαινόμενα.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ διδασκαλία τοῦ Πνευματισμοῦ εἶναι ρευστὴ καὶ ἀκαθόριστος, ἐφ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ψυχρὸσύνθεσιν καὶ διανοητικότητά ἐνὸς ἐκάστου Μέντιουμ, καὶ συμβιβάζεται πρὸς τὰς ἰδέας, πεποιθήσεις, θρησκείαν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ἐκάστοτε παρευρισκομένων προσώπων. Ἄλλως τε αἱ ἐκφράσεις αὐτῶν πολλάκις εἶναι ἀμφορροποὶ καὶ αἰνιγματώδεις. Ὡστε διδάσκει Βαθυλωνίαν γνωμῶν καὶ ἐν πολλοῖς παρουσιάζεται ὡς Πανθεϊστικὸν ἢ ὕλιστικὸν σύστημα. Ἐπαγγέλλεται ὅτι ὀδηγεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ κριτήριον τῆς ἀληθείας; Τί τὸ μέτρον καὶ ἡ πυξὶς ταύτης, ἀφ' οὗ οἱ ἴδιοι ἔμολογοῦν ὅτι τὰ πνεύματα πολλάκις ψεύδονται; Δυναμέθα ἡμεῖς νὰ τὰ διακρίνομεν; Ἄλλ' ὅταν ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἰδίαν βούλησιν καὶ εἴμεθα νευρόσπαστα ὡς συμβαίνει συνήθως; Ἄλλως τε μήπως ὅσοι ἀνθρωπὸν τόσαι καὶ γνῶμαι δὲν ὑπάρχουν; ἄρα καὶ τόσαι ἀλήθειαι; Ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων μιᾶς Πνευματιστικῆς συνεδρίας ἔχει μεγίστην ἐπιρροὴν ὄχι μόνον τὸ Μέντιουμ, ἀλλὰ καὶ τὸ περιβάλλον τὸ ὁποῖον βοηθεῖ ἢ παρεμποδίζει τὴν ἐνέργειαν τῶν πνευμάτων. Δὲν εἶναι δὲ εὐκόλον νὰ διακρίνομεν ἂν τὸ πνεῦμα μεθ' οὗ ἐπικοινωνοῦν εἶναι καλὸν ἢ κακὸν καὶ ἐπομένως νὰ ἔχουν πεποίθησιν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἢ τῷλάχιστον τὴν ἀκεραιότητα τῶν ἐξαγγελωμένων ὑπ' αὐτοῦ. Προσπαθοῦν οἱ Πνευματισταὶ ἐκ τῶν λεγομένων, νὰ διακρίνομεν ἢ μᾶλλον νὰ εἰκάσῃν ἂν πράγματι εἶναι αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἢ τοῦτο προσποιεῖται ἕτερον κακόν. Ἄλλ' εἶναι εὐκόλος ἡ εἰκασία; Καὶ ἐπὶ εἰκασίῳν στηριζόμενος ὁ Πνευματισμὸς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ σοβαρότητα πᾶν ὅτι διδάσκει; Πρὸς τούτοις καταφεύγουσι εἰς τὸ ἔσχατον μέσον ἵνα ἀσφαλισθοῦν εἰς τὸν ὄρκον, ἀλλὰ ἀσφαλίζονται ὅσον καὶ οἱ σύγχρονοι δικασταὶ ἀπὸ τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διὰ ψίλου πῆδημα πρὸ αὐτῶν καὶ τοῦ ἱεροῦ Ἐθαγγελίου ψευδορκιζομένους!!! Καὶ ἂν σήμερον τόσον ἀσυστόλως ψευδορκοῦν οἱ Χριστιανοὶ δυναμέθα νὰ ἔχωμεν πεποίθησιν εἰς τὸν ὄρκον ἐνὸς κακοῦ δαίμονος! Μήπως ἐκ τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος καὶ τοῦ

βρους των εκφράσεων δυνάμεθα να ἐνοήσωμεν ἂν τὸ πνεῦμα εἶναι πράγματι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγει ὅτι εἶναι; Ἄν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχουν τόσοι ἐπιτήδευοι πλαστογράφοι, μὰ μεταξὺ τῶν δαιμόνων πόσοι θὰ εἶναι; Ὡστε τίς νουνεχῆς δύναται καὶ πρέπει νὰ ἔχη πεποίησιν εἰς τόσον δαιδαλώδεις, ὑπόβλους, νοσηράς καὶ ὑπόπτους διδασκαλίας καὶ νὰ τὰς πιστεύῃ ὡς οὐρανίας ἀποκαλύψεις, ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύονται πασιφανῶς καὶ πλειστάκις ὅτι εἶναι ἐνεδραὶ πλάνης προσπαθοῦσαι νὰ συλλάβουν εἰς τὰ δίκτυα τοῦς ἐπικοινωνοῦντας μετὰ τῶν τοιοῦτων πνευμάτων, ὅσον προσεκτικοὶ καὶ ἂν ἦναι...

Ἄλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ πνεύματα μετ' ὧν ἐπικοινωνοῦμεν εἶναι ἀληθῆ καὶ καλὰ, ἔπεται ὅτι εἶναι Παντογνώστα καὶ Πάνσοφα; Ἡ μὲς ἐγγράται ὅτι, ὅτι μὲς λέγουν αὐτὸ πράγματι θὰ συμβῆ ἢ εἶναι ἀλήθεια; Εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζουν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἂν θέλουν καὶ ἂν δύναται νὰ τὴν εἴπουν; Ἄλλως τε τὰ ἴδια πνεύματα εἰς διαφόρους συγκεντρώσεις ἔχουν εἶπει διὰ τὸ ἴδιον πράγμα διαφόρους γνώμας. Τί νὰ συμβαίνει; Ἡ ψεύδονται; ἢ δὲν ἐνθυμοῦνται; ἢ ἀλλάζουν πεποιθήσεις καὶ ἔχουν ἀστάθειαν γνώμῶν ἢ εἶναι ἄλλα πνεύματα καὶ πρόσποιονται ἢ τὸ περιβάλλον ἢ τὸ Μέντιοιμ ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτῶν ἀλλέως... Τότε λοιπὸν μέσα εἰς ἓνα τοιοῦτον λαβύρινθον τίς ἐξυπνος δύναται καὶ πρέπει νὰ εἰσέλθῃ ἀφ' οὗ 99)00 δὲν θὰ ἐξέλθῃ ἢ ἂν ὡς ἐκ θαύματος ξεγλυστρήσῃ θὰ σωθῆ ὡς διὰ πυρὸς καὶ μὲ πολλὰς πληγὰς σωματικὰς (νεῦρα) καὶ ψυχικὰς, καὶ ἠθικὰς, καὶ κοινωνικὰς κλπ.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους καὶ τί ἔχομεν νὰ ὠφεληθῶμεν ἐναντι τῶν τόσων θυσῶν ἃς θὰ ὑποστῶμεν καὶ τόσων ἐξευτελισμῶν καὶ κινδύνων; ἔχομεν νὰ μάθωμεν τί σοβαρὸν καὶ σωτηριῶδες; Κατὰ τί ὠφέλησε τὴν ἀνθρωπότητα ἢ προήγαγε θετικῶς καὶ οὐσιαστικῶς τὸν Πολιτισμὸν ὁ Πνευματισμὸς; Μὰς ἀπέδωσε μεγίστην πενιχρότητα καρπῶν... ἔναντι τοῦ πλοῦτου τῶν βλαθῶν καὶ πλανῶν ὃν μὰς ἔχρησε ἢ παρουσία του! Κἀποιος σοφὸς λέγει ὅτι ὁ Πνευματισμὸς εἰς οὐαῖωθι διδάγματα εἶναι ἔρημος ὡς ἡ ἔρημος Σαχάρα καὶ κενὸς ὡς ἡ κούφη κολοκύνθη! Ἄλλος δὲ σοφὸς συγκρίνων τὰ καλὰ του πρὸς τὰ κακὰ του λέγει ὅτι μὰς προσέφερε σταγῶνα γνώσεων ἐναντι ὠκεανοῦ κακῶν καὶ ψευδῶν εἰδῶσεων! Ὁ Πνευματισμὸς θῆεν οὔτε δύναται οὔτε θέλει ν' ἀποκαλύψῃ ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι Οὐρανία ἀποκάλυψις, καθ' ὅτι ὁ Οὐρανὸς χορηγεῖ ἀσφαλῆ πλοηγὸν ἵνα εἰσπλέωμεν εἰς ἀσφαλῆ καὶ εὐδίοι λιμένας, Ὁ διασημότερος τοῦ Πνευματισμοῦ κήρυξ ὁ Kardcc λέγει ὅτι ὁ Πνευματισμὸς ἂν καὶ τυπικῶς ἀντιτίθεται πρὸς ἅλα τὰ συστήματα, κατ' οὐσίαν ὅμως καὶ κυριολεκτικῶς Πανθεῖζει. Ὡς δὲ ἔχομεν ἀναπτύξει εἰς ἄλλην ἡμῶν μελέτην «**ἡ περὶ Θεοῦ ἰδέα**» ὁ Πνευματισμὸς ἐξελισσόμενος καταλήγει εἰς τὸν συγκεκαλυμμένον ὕλισμὸν! Ἐτερος ἐπίσης μέγας ἀπόστολος τοῦ Πνευματισμοῦ ὁ Denis λέγει ὅτι ὁ **Θεός**, ἢ **ὕλη**, καὶ τὸ **πνεῦμα** εἶναι ἡ Παγκόσμιος τριάς, ἢ ἀιδίως ὑπάρχουσα, ἐξ ἧς συνεστή τὸ πᾶν. Τοῦτο δὲν εἶναι Πανθεῖσμός ἤτοι συγκεκαλυμμένος ὕλισμός; Ἐπίσης καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Πνευματισμοῦ περὶ Παγκοσμίου ΠΕΡΙΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ὡς ὄντος μεταξὺ ὕλης καὶ πνεύματος, δὲν ἔχει Πανθεῖσμοῦ; **Ἐπίσης διδάσκουν ὅτι ἡ ὕλη διαφέρει τοῦ Πνεύματος**

μόνον νοητικῶς καὶ ὄχι κατ' οὐσίαν. Τὰ πνεύματα εἶναι ἀπώματα καὶ ὄχι ἄβλα. λέγει ὁ Kardcc. Ἐπίσης ὁ ἴδιος ἀλλαχοῦ λέγει ὅτι τὸ Παγκόσμιον ρεῦμα εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ **Κόσμου**. Τί ἀποδεικνύουν ἔλαί αὐταὶ αἱ θεωρίαι; Πῶς τὰς ἀντικαθίστανται. Δὲν εἶναι Πανθεῖσμός;

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἠθικὴ τῆς διδασκαλίας ὡς στηριζομένη ἐπὶ τῆς **μετεμψυχώσεως ἢ μετεναρκώσεως** εἶναι ὄχι ὑγιής καὶ θετικὴ ἀλλὰ σαθρὰ. Διδάσκουν ὅτι ὁ Θεὸς πρὸς παιδαγωγίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τελειοποίησιν αὐτῶν ἔχει καθορίσει ἵνα αἱ ψυχὴ τῶν κακῶν ἀνθρώπων μετὰ θάνατον εἰσέρχονται εἰς τὰ σώματα διαφόρων ζώων καὶ οὕτω δι' ἀναγκαστικοῦ νόμου ἐξελίξεως θὰ ὑφίστανται τὴν ταλαιπωρίαν τῆς διαρκοῦς μετεναρκώσεως, ἕως ὅτου ἐξαγισθῶν καὶ εἰσέλθουν εἰς τὸν (Νιρθάνα); ὡς διδάσκουν οἱ Ἴνδοὶ Πανθεῖσται! θηλ. εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν, καθ' ὅτι κατ' αὐτοὺς οὔτε Οὐρανὸς οὔτε Ἄδης οὔτε δαίμονες ὑπάρχουν! Παραγνωρίζουν οἱ ἀφελεῖς τὴν ἐνυπάρχουσαν ἀντίθεσιν μετὰ **καλοῦ** καὶ **κακοῦ** ὡς καὶ τὴν ἰδέαν τῆς **ἐλευθερίας** καὶ νομίζον ὅτι τὸ κακὸν εἶναι μόνον μικρότερον εἰς κλίμακα τοῦ καλοῦ!! καὶ οὐχὶ ἀντίθετον καὶ ἐπομένως δι' ἐξελίξεως καὶ ἐπαυξήσεως θὰ φθάσῃ τὸ καλὸν! Ἄλλὰ διατὶ νὰ μὴ δεχθῶμεν καὶ τὸ ἀντίθετον; Διὰ τῆς τιμωρίας τῆς μετεναρκώσεως κατ' ἀνάγκην **ἀποκηνοῦμενα** τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων μέσα εἰς τὰ σώματα τῶν ζώων γίνονται καλύτερα; Ὡστε τὰ θηρία καὶ τὰ ζῆα ἔχουν εὐγενέστερα ἐνστικτα; Καὶ ἂν ἀντὶ νὰ καλύτερεύουν χειροτερεύουν, ὡς εἶναι μάλλον φυσικὸν καὶ ἐπόμενον, τὰ καλὰ πνεύματα, τότε τί θὰ γίνῃ; ποῦ θὰ καταλήξωμεν; Διατὶ νὰ δεχόμεθα μόνον τὴν μίαν ἀποψιν ἣτις δὲν ἔχει καὶ τόσας πιθανότητας καὶ νὰ ἀπορρίπτωμεν τὴν ἑτέραν ἣτις ἔχει καὶ περιοστέρας πιθανότητας καὶ ἣτις ἄγει εἰς ἀδιέξοδον τὸν Πνευματισμὸν; Ὡστε ὅσον περισσότερον ζῆ τις ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἠθικώτερος γίνεται; **Ὡραία λογικὴ!** Ὡστε ἀφ' οὗ θάσις καὶ ἐπιστέγασμα τῆς ἠθικῆς καὶ φιλοσοφίας τοῦ Πνευματισμοῦ εἶναι ἡ Μετεναρκώσις, τότε ἐπαγόμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν τὰ ἐξῆς, ὡς λογικὰς τούτου συνεπειάς.

Ἄν πράγματι συμβαίνει μετεναρκώσις, πῶς δὲν ἐνθυμοῦμεθα τί εἴμεθα προηγουμένως; σκύλοι, λαχοί, Ἐβραῖοι; Ἡ μετεναρκώσις προϋποθέτει ὅτι ὑπάρχει καὶ μετὰ θάνατον μετάνοια, ἀλλὰ διατὶ οὕτω καὶ οὐχὶ κατ' ἄλλον τρόπον νὰ προκαλεῖται ἡ μετάνοια; Ἄν ἐνθυμοῦμεθα τὸ παρελθὸν τῆς μετεναρκώσεως θὰ ὠδηγούμεθα εὐκολώτερον πρὸς μετάνοιαν, ἐν ᾧ ἡ λήθη τοῦ παρελθόντος δὲν προκαλεῖ τὴν μετάνοιαν ὥστε διατὶ δὲν ἐνθυμοῦμεθα τίποτε; Διότι δὲν ὑπῆρξε παρελθὸν! φυσικά! Διατὶ τότε νὰ ἀποληγήσονται νήπια; Ἄν ταῦτα ὑπέστησαν μετεναρκώσιν διατὶ δὲν ἀφίνωνται ἐν τῇ ζωῇ ἵνα τελειοποιηθῶν; Πρὸς τί μάλιν μετεναρκώθησαν ἄμεσως θνήσκουν;

Ἡ μετεναρκώσις εἶναι εἰδωλολατρικὴ ὄλων σχεδὸν τῶν λαῶν διδασκαλία. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἀκόμη τῶν Ἑβραίων τελευταίως Π. Χ. εἶχεν εἰσχωρήσει ἡ διδασκαλία αὕτη! Ἐπίσης καὶ ἡ διδασκαλία τῶν Πνευματιστῶν περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν δαιμόνων εἶναι Ὡριγένειος διδασκαλία. Ὡ

στε και απ' αυτής της απόψεως ή διδασκαλία του Πνευματισμού δεν παρουσιάζει νέον τι αλλά τα παλαιά καινώς διεξέρχεται και τα ράκη ζητεί να συρράψη δια τῶν σεσηπτότων νημάτων της αλόγου και παραλόγου λογικῆς του.

ΤΑ ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Διάμεσον ἢ Μέντιουμ καλεῖται πᾶν πρόσωπον ὑφιστάμενον ἐπίδρασιν τοῦ Πνεύματος εἰς μικρὸν ἢ μέγαν βαθμόν. "Όσα εἶναι τὰ εἶδη τῶν πνευμ. φαινομένων τόσων εἰδῶν και Μέντιουμ ἔχομεν. Τὰ Μέντιουμ κατὰ γενικὸν κανόνα δὲν εἶναι εἰς φυσιολογικὴν κατάστασιν, ἀλλ' εἶναι παθολογικὰ Μουσεῖα. (Ο Lombrozo) ὁ τόσον ἐνθερμος τοῦ Πνευματισμοῦ θιασώτης ἰδοῦ πῶς περιγράφει τὴν **Μωσαήπειαν** ἣτις ὑπῆρξε Μέντιουμ παγκοσμίως γνωστὸν διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς του ἰκανότητας εἰς τὸν Πνευματισμόν. Αὐτῆ, λέγει, ἦτο ὑστερική, ἠσθάνετο συχνὰ παροξυσμούς, ψευδαισθήσεις, ἐλησημόνει τὸ πᾶν, ὑφίστατο σύγχυσιν προσώπων και πραγμάτων, ἠσθάνετο σπασμούς, ὑστερικὴν πολυθυψίαν ἔξαφνα ἐκραυγάζεν ὡς γυνὴ γεννώσα, συχνὰ ὑφίστατο παραληρήματα, φοταφοβίαν κ.λ.π. Ἡ ταλαίπωρος! Γύναιον ἀξιολύπητον, και ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ παθολογικὸν της Μουσεῖον χιλιάδες πνευματιστῶν και ἑκάστην ἀνέμενον θεοπνεύστους

ὁδηγίας, λύσεις ἀποριῶν, ἔνα κανονίσουν τὴν ζωὴν των κλπ. Ὑψλὸς τυφλὸν ὁδηγῶν;... Και ἀκριθῶς μετὰ τὰς πνευματιστικὰς συνεδριάς ὑφίστατο ὅλας τὰς ἀνωτέρω κρίσεις. Δὲν ἦτο εἰς θέσιν οὔτε νὰ φάγη οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ οὔτε νὰ κινηθῇ ὡς παράλυτος παρεδίδετο εἰς νάρκην! Και συνεχίζων ὁ ἴδιος ὁ Lombrozo γράφει ὅτι ὅλα τὰ Μέντιουμ δὲν εὐρίσκονται φυσιολογικῶς ὑγιᾶ. Τὰ πλεῖστα ἔχουσι προδιάθεσιν παραφροσύνης. "Όσον ἀφορᾷ τὴν ἠθικὴν τὰ Μέντιουμ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι **λάγνοι και διαφθορεῖς**, ἀγαποῦν τὸν ἐλεύθερον γάμον και διδάσκουν ἀνηθίκους και ἀνατρεπτικὰς θεωρίας! Οἱ κίνδυνοι οὗς ὑφίστανται τὰ Μέντιουμ κατ' αὐτοὺς τοὺς Πνευματιστὰς ἀπὸ τὰ ἐμφανιζόμενα κακὰ πνεύματα εἶναι μέγιστοι! λόγω τῆς συχνῆς ἐπικοινωνίας καλλίσταται και δαιμονόπληκτοι, ὡς μικρὰ παιδία ὑποχείριοι. Κατὰ γενικὸν ὅθεν κανόνα ὁδηγοῦν και ὁδηγοῦνται τὰ Μέντιουμ και ἐν γένει ὁ Πνευματισμὸς εἰς τὸ **ἔγκλημα και τὴν παραφροσύνην**. Και κατὰ θεωρίαν και ἐν τῇ πράξει ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτοὺς ἐξευτελιζέται και ἐξομοιοῦται πρὸς τὰ κτήνη. Και ἂν τις εἶναι ἠθικὸς καλλίσταται ἀνήθικος. Οἱ συγχοὶ τούτου θαμῶνες ἀπέθανον παράφρονες ἢ νευροπαθεῖς.

Ἄρχιμ. ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ Α' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΘ

Οἱ ἀξιωματιμὸνευτοι οὔτοι λόγοι τῆς Ρουθ καταλογίζονται ἐκ τοῦ ὕψους και τῆς ἀπλότητος ἔστω και ἐπ' ὀλίγον ἐὰν παραφρασθῶσι, διὰ τοῦτο παραθέτομεν αὐτοὺς σχεδόν, ὡς ἔχουσι. Καὶ λοιπὸν ἀποκρινομένη ἡ Ρουθ πρὸς τὴν πενθερὰν αὐτῆς λέγει: «Μὴ ᾧ μήτερο, μὴ ᾧ μήτερο, μὴ ἐπιμείνης νὰ σὲ ἐγκαταλίπω ἢ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου και νὰ μὴ σὲ ἀκολουθήσω. Ἄγνοεῖς, λοιπόν, ᾧ μήτερο, ὅλην τὴν φιλοστοργίαν και τὸν σεβασμόν, ὅλην τὴν πρὸς σὲ στοργικὴν ἀφοσίωσιν τῆς καρδίας μου. Διὰ τοῦτο μετ' ὄρκου σὲ βεβαίῳ, ὅτι ὅπου και ἂν πορευθῆς, ἐκεῖ θὰ πορευθῶ και ἐγὼ ὅπου σὺ ἐὰν ἐγκατασταθῆς ἐκεῖ θὰ ἐγκατασταθῶ και ἐγὼ ὁ λαὸς σου θὰ εἶναι λαὸς μου και ὁ Θεὸς σου θὰ εἶναι Θεὸς μου. Και ὅπου ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς, ἐκεῖ θὰ ἀποθάνω και ἐγὼ και ἐκεῖ θὰ ταφῶ. «Τάδε ποιήσαι μοι Κύριος και τάδε προσθεῖη». Σοὶ ὁμνῶ περὶ τούτου εἰς τὸν Κύριον και Θεόν σου. ὁ ὁποῖος τοῦ λοιποῦ Θεός μου, ὅτι μόνον ὁ θάνατος «διαστελεῖ ἀνὰ μέσον σου και ἐμοῦ», ὁ θάνατος θὰ με ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τῆς ἀγάπης σου, και ἀπὸ τῆς ἀγάπης Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, Κυρίου δὲ και Θεοῦ μου.

Οἱ ἀνωτέρω θαυμάσιοι λόγοι τῆς Ρουθ, οἱ πράγματι ἀξιωματιμὸνευτοι διὰ τὸ ὕψος και

τὴν ἀπλότητα αὐτῶν, ἐθεωρήθησαν πάντοτε και θεωροῦνται, ὡς θεῖος τις, ἀπὸ Θεοῦ φωτισμός, ὡς θεῖα ἔμπνευσις. Ὁ Θεός, ὁ γνωρίζων τὰς βουλὰς και τοὺς διαλογισμοὺς ἐκάστου, ἐγίνωσκε κάλλιστα τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τῆς καρδίας τῆς Ρουθ, ἐγνώριζε τὴν σταθερὰν και ἀκλόνητον αὐτῆς ἀπόφασιν, και ἐντεῦθεν ἐφώτισε τὸν νοῦν αὐτῆς νὰ ἐκφρασθῇ μετὰ τοσαύτης σταθερότητος, ἀφοσιώσεως και συμπαθείας πρὸς τὴν πενθερὰν αὐτῆς «ὁ λαὸς σου λαὸς μου, και ὁ Θεὸς σου Θεός μου, και οὗ ἐὰν ἀποθάνῃς ἀποθανοῦμαι, κάκει ταφήσομαι». Θαυμάσιοι ἀληθῶς και ἀξιωματιμὸνευτοι λόγοι! Και πότε λέγει ταῦτα ἡ Ρουθ; Ὅτε ἡ Ὀρφὰ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν λαὸν και εἰς τοὺς Θεοὺς αὐτῆς, ἡ δὲ Ρουθ προὔτιμησε νὰ μείνῃ μόνῃ, μετὰ τῆς πτωχῆς και ὄρφανῆς και ἐγκαταλελειμμένης Νωεμίν. Τῷ ὄντι οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ταῦτα ἦσαν φώτισις τοῦ Θεοῦ, τὸ πᾶν ἦτο ἔργον τῆς Θείας Προνοίας, ἡ ὁποία ὑπεβόηθει τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τῆς Ρουθ.

Ὅλαι τότε αἱ περιστάσεις ἐφαίνοντο εὐνοϊκαί, ὥστε ἡ Ρουθ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα αὐτῆς ἢ εὐημερία τῶν ἀγαθῶν, ἢ ἀγάπη τῶν συγγενῶν και τῆς πατρίδος, ἢ προσήλωσις εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων αὐτῆς, ἢ πτωχεία και ἢ ὄρφανία τῆς Νωεμίν, ὁ φόβος νὰ μείνῃ ξένη εἰς ξένον τόπον και ἀπροστάτευτος, και τελευταῖον ἢ μέλλουσα τελεία ἐξάρτησις και ὑποταγὴ αὐτῆς εἰς τὴν πενθερὰν. Ταῦτα